Nişte actori

Blair Dalton

A a renunţat la a scrie cărţi tehnice pentru a deveni scriitor de science fiction. Este o scriitoare nou apărută în lumea SF- ului, cel de-al doilea roman al ei* Something with Wings*, fiind foarte bine primit de cititori.

Motto: ***Dacă ai fi în locul meu, nu te-ai simţi prea bine***

Filmările mergeau prost. Anthony Llewllyn stătea pe o pătură, pe malul râului, aşteptând următoarea dublă şi dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva. Rămâneau tot mai în urmă şi Mickelson începuse să-şi piardă răbdarea.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, Sussane, actriţa principală, partenera lui, stătea bosumflată, pe partea ei de pătură. Stătea întinsă, sprijinindu-se în coate, iar faţa ei, de o frumuseţe uimitoare, era acum strâmbată de supărare. Se plânsese toată dimineaţa: îşi ura hainele, îşi ura calul, ca să nu mai vorbim de furnici. Dar era tânără, aşa că Tony încerca să-i facă pe plac. Bine măcar că istericalele nu o apucau decât între două duble.

Erau acum la a cincea dublă a unei scene de dragoste. Decorul rustic era idilic şi vremea superbă. Dacă lucrurile ar fi mers bine, scena ar fi trebuit să iasă perfect.

Sussane plesni pătura din nou.

- Ha! Am mai prins una!, strigă şi aruncă furnica moartă cât acolo. Buclele ei lungi şi brunete se unduiră în vânt, când îşi întoarse capul. Se gândi, leneş, că formele ei stăteau să dea pe dinafară din rochia strâmtă, stil secolul XVIII. Dar asta îl lăsa rece.

Începu să privească cu atenţie malul râului pe care cei doi cai păşteau liniştiţi. *Cel puţin ei nu se plictisesc între duble*, se gândi. *„Pot mânca atunci când vor, nu trebuie să aştepte pauza de masă"*. Papoose, bălţatul lui, veni spre el, în căutare de iarbă mai grasă. Calul mirosi colţul păturii şi muşcă uşor din el.

Tony zâmbi şi îi mângâie botul umed şi moale. Asta îi plăcu lui Papoose aşa că renunţă să mai mestece pătura şi începu, la rândul lui, să-şi frece botul de mâna lui Tony.

Brusc, îşi dădu seama că, dacă dispozitivul de transmisie de după urechea lui ar fi fost deschis, milioane de oameni ar fi putut urmări, în direct, ceea ce vedea el în acel moment, calul frecându-şi botul de mâna lui, ar fi putut simţi aerul proaspăt de ţară ...

Ceva îl sperie pe Papoose. Fornăi şi porni înapoi către râu. Tony stătea, cu mintea aiurea, absorbit de peisaj. Înţelese că nu se va putea obişnui niciodată cu lipsa camerelor de filmat. Avea un sentiment straniu. Nici o cameră, doar electrodul din spatele urechii. *„Camera sunt eu"*, se gândi.

Îl auzea, nelămurit, pe Mickelson, regizorul, vorbind tare cu unul dintre tehnicieni. Inginerul se plângea că starea lui Tony nu era îndeajuns de însufleţită – avea nevoie de mai multă intensitate emoţională. Vocile lor i se păreau ciudat de îndepărtate. Poate i se părea doar, dar dispozitivul de transmisie începu să-i provoace o mâncărime neplăcută după ureche. Putea să jure că aceasta îi sângerează. Duse mâna la ureche dar nu avea nimic. Totuşi asta nu îi îndepărtă sentimentul ciudat că electrodul îl făcea să sângereze, picătură cu picătură, golindu-l de viaţă ...

Se ridică brusc şi se îndreptă spre rulota sa. Nimeni nu păru să-i dea vreo atenţie. Intră în rulotă, închise uşa şi se privi, din ambele părţi, în oglindă. Nici urmă de sânge. Când îşi scoase electrodul rămase cu o mică adâncitură după ureche. Avu, imediat, o viziune: adâncitura se făcea din ce în ce mai mare...

Se uită la electrod: părea un gândac mic, de argint. Se abţinu cu greu să nu-l arunce pe podea şi să-l strivească sub talpă.

Vino-ţi în fire, îşi spuse.

Apucă sticla de scotch de pe măsuţa de machiaj şi-şi turnă un pahar.

Cineva bătu cu putere în uşă. Fără să mai aştepte vreun răspuns, Marvin Weinstein, impresarul său, intră, umplând spaţiul îngust al rulotei cu statura sa impunătoare. Era îmbrăcat în costumul lui gri, de mătase.

- Hei, Marvin, bună să-ţi fie ziua de mâine şi să-ţi fie de bine, strigă Tony, cu vocea lui de scenă, cu un puternic accent galez.

Cândva se mândrise cu vocea lui – dar asta fusese demult, pe vremea când actorii trebuiau să aibă şi voce. Weinstein îl privi lung, cu o expresie de suferind:

- Tony, nu eşti băiat cuminte.

Llewllyn râgâi:

- Atunci intră şi bea cu mine, zise şi îi turnă şi lui un pahar de scotch.

Weinstein se aşează pe scaunul de răchită împletită şi puse băutura pe masă, fără să se atingă de ea. Îşi împreună braţele şi-l privi pe Tony, înţelegător:

- Deci, spune-mi ce-i cu zvonurile astea că ai avea de gând să te retragi?

- Ştii cum e cu zvonurile, mormăi Tony, luând o înghiţitură, uneori se adeveresc.

Marvin se lăsă pe spate, suspinând lung.

- Ştiam eu că ceva nu e în regulă. Ce s-a întâmplat?

Tony îşi adună gândurile.

- Marv, pur şi simplu nu mai pot continua. Nu e bine ce se întâmplă.

Weinstein se arătă mâhnit:

- Ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată să joci pentru Telesenzor, dar sper că nu vorbeşti serios. Nu poţi renunţa acum – audienţa ta e grozavă şi publicul e nebun după tine.

- La dracu cu toate astea.

Izbi, cu putere, paharul de masă.

- Pe vremuri le ajungea o bucăţică din tine, acum te vor cu totul, la modul propriu.

- Exagerezi. Spune-mi ce te roade de fapt.

Tony se ridică din nou în picioare, făcu câţiva paşi prin rulota înghesuită şi apoi se aşează pe marginea mesei.

- E vorba de conceptul acesta nou, Contopirea cu Actorul. Nu-mi place. Deja televiziunea prin senzori era prea mult pentru mine.

- Ce vrei să spui? Că e un concept revoluţionar. E o îmbunătăţire radicală.

- Îmbunătăţire, pe dracu! E vremea zombilor!

Marvin îşi reluă mina suferindă.

- Tony, dragă, sper că nu crezi şi tu tâmpeniile alea cu spălatul creierelor.

- Nu am crezut până acum, dar am început să am îndoieli.

- Asta doar pentru că nişte puşti săriţi au trebuit să fie scoşi cu forţa din căştile lor? Dar totul e testat ştiinţific şi tehnicienii spun că nu are nimeni de ce să se teamă.

- Mie nu mi se pare că a fost testat îndeajuns. Crede-mă, am un sentiment foarte urât în legătură cu asta.

Marvin se aplecă spre el, cu o expresie serioasă.

- Nu poţi lăsa asta să-ţi afecteze cariera. Telesenzor e televiziunea momentului. Şi ai doar 43 de ani. Ce o să faci dacă renunţi la actorie?

- Actorie? Asta nu-i actorie – am mai multe sârme pe mine decât un pom de Crăciun!

Marvin începu să-şi piardă răbdarea.

Tony se uită lung pe fereastră, cu mintea aiurea. Când era copil, obişnuia să se plimbe pe coasta galeză şi să se uite, minute în şir, la valurile albastru-cenuşii, cu aceeaşi expresie pierdută, fără să se gândească la nimic, lăsându-se copleşit de senzaţiile fizice.

Fără să vrea, îşi aminti debutul său în teatru, cu *Othello*, pe o scenă din Londra. Se întâmplase cu mulţi ani în urmă dar încă îşi mai amintea ce simţise prima oară când urcase pe scenă şi lumea începuse să-l aplaude. Fuseseră nişte ani frumoşi, se gândi el, dar apoi apăruse televiziunea prin senzori şi totul se schimbase. Pentru el totul se terminase în seara când jucase Iulius Cezar în faţa unei săli aproape goale. El şi Cezar au murit onorabil atunci. La scurt timp după aceea, părăsise Londra, mutându-se în California, unde sfârşise, ca toată lumea, jucând pentru Telesenzor.

Un an mai târziu, Ann îl părăsise. Îi spunea că se schimbase, că nu mai putea trăi cu el. Şi nu se înşela. Era gol, secătuit. Singurul lucru care-i plăcuse cu adevărat pe lumea asta, se transforma într-o farsă grotescă.

Acum nu mai exista public, aplauzele dispăruseră. Rămăsese doar cu firele alea îngrozitoare, care-i şerpuiau pe corp şi îi sugeau sufletul, ca nişte vampiri.

- Fii rezonabil, îi spuse Weinstein. Contopirea cu Actorul e un concept revoluţionar – dă-i o şansă. O să fie ceva uriaş – crede-mă pe cuvânt. Mai fă măcar un rol înainte să iei o decizie pripită. Fă-o de dragul meu.

Weinstein se opri o clipă.

- I-am promis lui Mickelson că te întorci în zece minute.

- Spune-i că am murit.

- Bine, dacă aşa crezi tu de cuviinţă, dădu Marvin din umeri şi se aşează.

Tony îl cunoştea prea bine. Ştia că va aştepta până se va răzgândi. În sinea lui se dădu o luptă surdă. Avea impresia că e absorbit intr-un vârtej. Dar prea multă lume conta pe el. Weinstein tăcea cu încăpăţânare.

Bău şi ultima înghiţitură de whiskey.

- Bine, Marvin. O să fac rolul acesta de CA şi apoi vom mai vedea.

Impresarul rânji.

- Ştiam că ai să înţelegi. Nu-ţi fă griji, o să te descurci.

- Sigur, Marv.

Se auzi o altă bătaie în uşă.

- Tony - era Mickelson. Avem nevoie de tine.

Llewlleyn oftă, îşi puse la loc electrodul după ureche şi deschise uşa.

Show must go on.

* * *

Apartament sărăcăcios: patru pereţi cenuşii, mobila veche şi uzată. Un om comun, fără nume, fără trăsături, îşi potriveşte febril casca tridimensională. E

prima transmisiune tip CA cu actorul său favorit, Anthony Llwellyn. Apasă pe buton şi faţa i se însufleţeşte. Stă jos, nemişcat, deja nu mai e prezent... acum galopează, la vale, pe un drumeag care străbate verdele bogat al peisajului de ţară ... el/Llewllyn simte calul cabrat sub el, îi simte căldura ... coama aspră îl loveşte peste faţă. Înaintea lui apare un han ... îşi mână calul din ce în ce mai repede ... Apare şi banditul, pe fundalul întunecat, târând o domnişoară cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, cu decolteu, către o trăsură. El/Llewllyn trage calul de hăţuri, se apleacă şi scoate sabia, totul, într-o fracţiune de secundă ... banditul îl înfruntă, o împinge pe fată la o parte şi îşi trage şi el sabia, cu un rânjet diavolesc. Lamele de oţel se lovesc, iar el simte vibraţia lor până în umăr...

După două ore, cronometrul automat se opreşte, iar decorul dispare. Omul rămâne, câteva minute, cu faţa golită de expresie, şi, în cele din urmă, îşi scoate casca. Se uită prin apartament, cu un sentiment crescând de panică. Habar nu are cine e sau cine a fost. Senzaţia de dezorientare îl cuprinde ca un curent puternic; încearcă să se prindă de o identitate, ca de un colac de salvare. Încetul cu încetul, cineva se insinuează în conştiinţa lui ... acum ştie cine e. Imaginea valurilor albastru-cenuşii, lovindu-se de malul stâncos, îl linişteşte ... ca întotdeauna.

* * *

Tony plecă de acasă, având de condus 40 de mile până în oraş. Marvin îl sunase de dimineaţă şi-l făcuse să promită că va veni la şedinţa de la studio. Marv era extaziat de audienţa obţinută cu prima transmisiune în direct din creierul său, de cu o seară înainte. Şi-ar fi dorit să-i poată împărtăşi entuziasmul. Încercă să se încurajeze singur, spunându-şi că va trebui să fie ferm şi să refuze o a doua astfel de transmisiune.

Conduse ultimele 15 mile prin oraşul apatic, căzut în mizerie. De obicei, asta-l deprima, dar azi de-abia îl observă. Mintea lui era în altă parte. Dacă ar fi putut să se agăţe de ceva, să le poată demonstra că frica lui era fondată pe ceva palpabil...

Gândurile îi zburară la stop, când bărbatul din maşina alăturată îl privi de parcă văzuse o stafie. Tony îl ignoră, gândindu-se că trebuie să fie doar un alt fan ciudat. Porni imediat cum se făcu verde.

Făcu colţul şi observă o mulţime de oameni, adunată la poarta studioului. Erau destul de mulţi şi nici unul nu părea prea vesel. *Sunt pe punctul să se transforme într-o gloată furioasă*, se gândi. Maşinile blocaseră strada, iar unele dintre ele încercau să-şi croiască drum spre poarta studioului.

Încetini şi se strecură, cu greu, printre ele. Feţele oamenilor aveau o expresie ciudată, cu ochii sticloşi, ca de gheaţă. Câţiva dintre ei îl priviră cu aceeaşi uimire ca a celui de la semafor. În ansamblu, privelişte era destul de înfricoşătoare. Mâinile începură să-i tremure pe volan.

Ajunse, în sfârşit, la poarta studioului. Gardianul, bătrânul Andy, încerca, din răsputeri, să oprească valul de oameni. Tony deschise fereastra maşinii.

- Domnule Llewllyn, strigă Andy. Treceţi acum. dacă puteţi! Bătrânul păru atât surprins, cât şi uşurat să-l vadă.

- Ce se întâmplă?

- Nu o să credeţi.

Se opri pentru a-l înşfăca de gât pe unul dintre cei care încercau să intre.

- Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut, toţi ăştia pretind că sunt dumneavoastră!

- Ce? Toţi?, strigă Tony, neîncrezător. Se opri o clipă, încercând să înţeleagă o asemenea absurditate.

- Şi ce vor?

- Au venit cu toţii la muncă.

Gardianul fu înghiţit de mulţimea agitată. Tony se strecură repede înăuntru. Încă năuc, se îndreptă spre clădirea birourilor, sperând că cineva va putea să-i explice ce însemnau toate astea.

În spatele lui, mulţimea creştea.

* * * * *

Traducere - Emanuel Huţanu

„Merely Actors" by Blair Dalton
Copyright © 2006 by Blair Dalton. First printed in Anotherealm.com. Reprinted by permission of the author.